

Віками вітер безупинно горами хвилю підійма...
О земле рідна, Україно! У світі іншої – нема.

Дмитро Білоус

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 79-80 (14182-14183), 13 ЖОВТНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

«Поставлю кому. І продовжу жити!»

Цієї зустрічі шанувальникам творчості АНАТОЛІЯ ІВАНОВИЧА КУЛЬЧИЦЬКОГО довелося чекати майже пів року. Свій прекрасний – парубочий – ювілей він відзначив ще у травні. Десь тими кучерявими весняними днями і мав би відбутися його авторський вечір. Але вперше захимирувало серце й попросилося, аби господар трохи вділив часу і для нього, – не даремно ж так багато літ ділилося із усіма добрими людьми своїм теплом, своєю великою любов'ю.

А потім дозрівала нова книжка – нещодавно ми вітали її з народженням. Тож надійшов час, і друзі в передчутті гарної події відгукнулись на запрошення та поспішили на зустріч із заслуженим працівником культури України, знаним та шанованим поетом і композитором Анатолієм Івановичем Кульчицьким.

«Тебе, кохана Україно, до серця в пісні пригорну...» – ніхто й не здивувався, що саме цими рядками однієї з його численних пісень назвали цей захід. Затишна зала Київської торгово-промислової палати була переповнена друзями, шанувальниками, колегами, його учнями і дітьми, залюбленими в слово, музику, в творчість цієї неординарної людини, яка завжди оспівувала красу рідної землі, її прекрасних людей.

звичайно, були в залі. Поруч, як завжди.

Отримав Анатолій Іванович вітання і від колишнього свого студента, а нині поважного науковця Володимира Дубового, якого він «інфікував» співом на все життя. Від міської бібліотечної системи, з яким виступила Катерина Волинець, від Едуарда Ланіна, яке він передав від ветеранів БНАУ, завідувачки терцентру Ірини Доги та співачки Антоніни Мар'янської. І просто феєричним, як завжди, став подарунок від відомого жашківського віртуоза-музиканта Івана Сухого!

Загалом вечір тривав години дві. Й Анатолій Іванович, який вів його, сидячи за столиком, на якому за цей час з'явилось багато квітів, подарунків, запишались навіть дві паляниці, наприкінці із притаманним йому гумором зауважив, що всі трохи стомилися, але, як і він, розходитись не хочуть. Проте він втішив добірне товариство: запросив на своє 90-ліття. І, здавалося, сам зовсім не стомився. Жартував, знову вражав блискучою пам'яттю про здобутки й біографії своїх друзів, а ще обдарував кожного виконавця: старші отримали з його рук книги та буклети, наймолодші – смаколики.

«В молодості я думав, що молодим буду вічно... – Анатолій Іванович мовив цілком безпачосно і легко. – Але ж коли душа молода, вік значення не має. Життя – рік прекрасна. Якщо тільки щодня живеш так, щоб від того була користь». І коли до нього, гордості Білоцерківщини, поважного чоловіка з дійсно молодою душею, підходили сучасні, просунуті в гаджетах діти, юнаки і дівчата, які читають його вірші, співають його пісні, і з пієтетом брали з його рук книжки, поставала справедливість його слів: «Коли прийде пора поставити крапку, поставлю кому. І продовжу жити!»

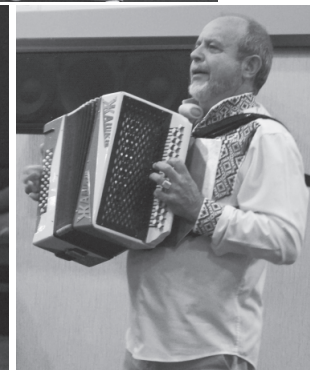
Валентина ХРАБУСТ
Фото Антоніни ТКАЧ

Чи варто говорити, скільки добрих і дуже щирих слів пролунало на адресу ювіляра? А з привітаннями були і творчі дарунки: або пісні, або поезії. Коло учасників урочистого дійства говорить саме за себе: співак Григорій Музика, вокальний колектив «Спадщина», народний ансамбль «Терниця», вокальний дует клубу «Сузір'я», народний вокальний ансамбль «Співограй», хор терцентру «Смерічка», юні читці театральної студії «Пролог» та волонтерського центру «Твори добро».

По-синівському зворушливим було звернення до ювіляра президента Торгово-промислової палати Олександра Рябокони, якому Анатолій Іванович сердечно дякував за можливість зустрітись гостей у такому гарному залі. Олександр Григорович сказав те, про що думав кожен із нас: про те, що наш автор завжди жив для людей, даруючи їм пісні, вірші, книги, що він був прикладом, як треба любити свою країну. Що заснована ним при Палаті премія імені М. Сомы живе уже сім років. Що за час довгого знайомства Анатолій Іванович став тут любимчиком...

Пан Олександр вручив винуватцю свята лист-вітання від академії мистецтв та музичної спілки. А ще, звісно, квіти, наголосивши, що їх варто передати дружині іменинника Олені Василівні – його вірній музі. Вона, а ще його любимий онук Клим, члени родини,

Всім серцем любили Україну

Цього тижня Білоцерківська громада знову провела в останню путь своїх дорогих синів.

Від смертельних поранень внаслідок авіаційного удару 19 липня в Новолюбівці Сватівського району на Луганщині загинув наш сорокатрирічний земляк, солдат **Віталій Юрійович ГНАТЮК**.

Кулеметник механізованого батальйону військової частини А 7014, він був призваний на військову службу по мобілізації у травні цього року. Знайомі згадують про нього як про прекрасну людину. Внутрішньо переміщений з Донецька, Віталій Юрійович сам пішов у військомат, аби стати на захист рідної України, яку любив усім серцем.

Поліг на визвольній вітчизняній війні проти московських загарбників і 22-річний старший лейтенант **Артем Олегович ПРИТИКА**, командир взводу зв'язку 6-го батальйону спеціального призначення військової частини 3057 (Національна гвардія України). Він загинув 5 жовтня під час виконання бойових завдань на території Серебрянського лісництва в районі Кремінної Луганської області в результаті здійснення противником мінометного обстрілу позицій підрозділу. Молодий офіцер до останньої хвилини свого життя залишився вірним військовій присязі та українському народу, мужньо виконавши свій військовий обов'язок у бою за Україну, її свободу та незалежність.

Поховали героїв-воїнів на Алеї Слави Сухоярського кладовища. Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким полеглих. Доземно кланяємося захисникам за подвиг.

Білій Церкві дякує Бородянка

Аби відбудувати населені пункти області, які були цинічно та жорстоко зруйновані російським загарбником на початку повномасштабного вторгнення, об'єдналася вся Київщина. Біла Церква, зокрема, брала активну участь в евакуації жителів із зон бойових дій, а після деокупації півночі нашого регіону сотні волонтерів, представників підприємств-

надавачів комунальних послуг різних форм власності розчищали та відновлювали зруйновані міста, села та селища.

Білоцерківці робили те, чого потребували населені пункти: відновлювали електромережі, розбирали завали, відбудовували споруди, надсилали гуманітарну допомогу тощо.

Одним із таких населених пунктів була Бородянка. Навіть головне знамено Бородянки знайшли волонтери Білої Церкви. Воно згодом, у день вшанування Державного прапора України – 23 серпня 2022 року, повернулося на своє місце.

Днями міському голові Геннадію Дикому на знак подяки за підтримку та допомогу жителям Бородянки у тяжкий період було передано пам'ятну монету «Бородянка 2022» від селищного голови Олександра Сахарука, повідомляють офіційні джерела.

Міський голова подякував за подарунок та наголосив, що ця відзнака – то заслуга всіх земляків, які допомагали Бородянці відновлювати інфраструктуру після звільнення від окупанта.

Нелегкі часи настали нині. Багато чого змінилося в нашому житті. Змінюються і люди. Одні віддають своє життя, інші гребуть без сорому і совісті. Але життя продовжується. Завдяки справжнім українцям, патріотам, нашим славним Збройним силам ми живемо, маємо можливість спілкуватися одне з одним.

Ветерани – це також велика сила

▼ На честь Дня людей похилого віку, Дня ветеранів, напередодні Дня професійних спілок України Білоцерківська міська організація профспілки житлово-комунального господарства, місцевої промисловості, побутового обслуговування населення організувала зустріч з ветеранами профспілкового руху. З колишніми головами первинних профспілкових організацій підприємств, що входили до складу міської галузевої профспілки, які значну частину свого свідомого життя віддали на захист прав та інтересів членів профспілки своїх колективів, не чекаючи нічого взаємного. Вони, люди широкої душі і щедрі серцем, переймалися потребами колег, переживали разом з ними горе й радість. Маючи за плечима робочий стаж від 35 до 65 (!) років, у віці від 65 і аж до 90 отримали можливість зустрітися в такий буремний час завдяки славним ЗСУ. До речі, 90 літ виповнюється 18 жовтня нашій шановній Ніні Захарівні Дорубайло. Ми всі її вітаємо з цим славним ювілеєм, бажаємо міцного здоров'я, радості, щастя в дітях і внуках, бажаємо якнайскоріше зустріти Перемогу.

▼ Звичайно, зустріч була до сліз зворушливою, адже з відомих причин традиція була перервана на три роки. За цей час дві людини з цієї славної когорти пішли за вічну межу.

▼ Як годиться, ветеранів привітав заступник голови міської організації профспілки Андрій Степанович Поліщук (голова Олександр Петрович Ореховський нині захищає нас від російської навали). Товариство вшанувало пам'ять загиблих наших захисників і мирних людей, яких забрала ця проклята війна. Згадали тих, хто сьогодні нас захищає.

▼ Кожен із 25 присутніх ветеранів також по можливості допомагає наблизити нашу перемогу. Хтось перераховує якусь копійчину зі своєї пенсії, хтось плете

маскувальні сітки, хтось пече пірижки та інші смаколики, приносить овочі, фрукти і все, що може.

▼ Привітали ювілярів: Людмилу Петрівну Савчук, якій виповнилося 70 років, Лідію Павлівну Юрис – 75, Ольгу Махтеївну Погребняк – 80, вручили квіти та грошову допомогу.

▼ Ті з нас, які вдруге переживають страшний воєнний час, поділилися спогадами. Валентина Кузьмівна Гаєва, хоча їй було лише 5 рочок, добре пам'ятає ранок 22 червня 1941 року, коли палав Київ і було видно з вікна ті страшні заграви. І як вони жили всі роки до звільнення Києва, і день перемоги.

▼ Ларисі Кирилівні Єгоровій, яка родом із Харкова, на початку Другої світової було 4 роки, але дитяча пам'ять закарбувала назавжди ті жахіття, що відбувалися натоді у Харкові. Тетяна Саватіївна Бохан пам'ятає, як сиділи всією великою родиною в погребі в селі Пугачівка, вже чіткіше згадає 1943 рік, як звільняли Київщину. Іван Федорович Мальцевич, хоча й не жив під бомбами фашистів (тоді сім'я мешкала біля Уралу), але добре пам'ятає, як бідували.

▼ Сьогодні стали на захист неьки України старі й малі. Ветерани – також велика сила. Профспілка виховувала підтримку одне одного, допомогу в скрутну годину, й так має бути і нині. Присутні зауважили, що організація гартувала і гартує силу, впевненість, патріотизм і любов до Батьківщини, а вона в нас одна – Україна!

▼ За таку теплу зустріч її учасники щиро подякували заступнику міської організації Андрієві Степановичу Поліщуку та головному бухгалтеру Юлії Василівні Пилипчук.

▼ Розходилися з гаслом: «Слава Україні! – Героям слава!» І з надією на Перемогу, яка дасть можливість якнайшвидше зустрітися знову.

Антоніна МАР'ЯНСЬКА

В узинських ліцях збудують захисні споруди

Споруди подвійного призначення із захисними властивостями проти-радіаційного укриття зводять у ліцях «Успіх» та «Обдарованість».

Будівництво виконують за кошти Фонду ліквідації наслідків збройної агресії. Роботи на обох об'єктах уже розпочалися.

В укриттях передбачене зведення посиленних конструкцій. Також у них зроблять наливну композитну підлогу, облаштують санвузли, виконають гідроізоляцію стін та перегородок.

Кожне укриття розраховане на 500 осіб. Спорудження цих об'єктів дасть можливість навчатися у закладах в очному

режимі в одну зміну майже 800 учням із дотриманням усіх безпекових норм.

Крім цього, більше 1000 дітей громади матимуть доступ до позашкільної освіти, оскільки на базі ліцеїв організована робота гуртків, секцій та клубів.

Департамент комунікацій КОВА

Київщина завершила планову підготовку до зими

Про стан підготовки об'єктів до опалювального сезону розповів під час брифінгу директор Департаменту житлово-комунального господарства та енергоефективності Київської ОВА Олександр Попроцький.

За станом на зараз у житловому фонді комплексно підготовлено 1019 житлових будинків, відремонтовано 627 покрівель, підготовлено 1088 одиниць опалювальних систем та систем холодного водопостачання. У водопровідно-каналізаційному господарстві відремонтовано понад 420 км водопровідних і каналізаційних мереж, а також підготовлено 496 водопровідних та каналізаційних насосних станцій, 94 водопровідні та каналізаційні очисні споруди та 831 свердловину. В дорожньо-мостовому господарстві відремонтовано понад 431 тис. м² вулиць і доріг комунальної власності, підготовлено 321 одиницю спеціалізованої прибиральної техніки й заготовлено майже 47 тис. тонн посипкового матеріалу та реагентів. У тепловому господарстві підготовлено 1377 котельень, з яких капітально відремонтовано 74, замінено 97 котлів та підготовлено 779 км теплових мереж.

На теплостачальних підприємствах області створено необхідний запас обладнання, устаткування і матеріалів для сталого проходження майбутнього опалювального періоду. Йдеться про газові та твердопаливні котли, теплові, мережеві та

циркуляційні насоси, насосні станції, теплогенератори, труби тощо.

Водночас на Київщині триває робота щодо забезпечення об'єктів житлово-комунального господарства та соціально-культурного призначення джерелами альтернативного живлення. Наразі загалом в області налічується понад 6 тис. одиниць генераторів для забезпечення об'єктів критичної та соціальної інфраструктури і понад 820 тис. літрів пального. Робота у цьому напрямі триває.

Директор Департаменту ЖКГ повідомив, що на останньому засіданні штабу з підготовки до опалювального сезону розглянули можливість встановлення сонячних елементів живлення на об'єктах житлово-комунального господарства та охорони здоров'я з метою забезпечення їхньої автономності в майбутньому.

Крім того, всі громади області активно продовжують заготівлю деревного палива, яку планують завершити до старту опалювального сезону.

Департамент комунікацій Київської ОВА

Інформація управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради про результати конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для проведення незалежної оцінки об'єкта для цілей оренди, що відбувся 02.10.2023 р.

На засіданні конкурсної комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для проведення незалежної оцінки одного об'єкта, було ухвалено рішення укласти договір на проведення незалежної оцінки для визначення ринкової вартості об'єкта – частини нежитлової будівлі літ. «А-3» (к. 3-9) площею 55,8 кв. м за адресою: Київська область, Білоцерківський район, місто Біла Церква, вулиця Героїв Небесної Сотні, 46а, з суб'єктом оціночної діяльності – фізичною особою-підприємцем **Приндюк Наталією Миколаївною**.

Руслан ГРЕБЕНЮК, начальник управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради

У ці жовтневі дні ми відзначаємо 81 рік із часу створення Української повстанської армії – формації, яка відіграла вагомий роль в утвердженні української національної ідеї, боротьбі за незалежність України, збереженні та примноженні військових і державотворчих традицій.

Воювали за вільне життя

УПА СТАЛА ПРОДОВЖЕННЯМ ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ ПЕРІОДУ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917–1921 РОКІВ, ПІДПІЛЬНО-БОЙОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ. БОРОТЬБУ ПОВСТАНЦІВ У ФОРМІ БЕЗЗБРОЙНОГО ОПОРУ ПІДХОПИВ ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ 1960-Х РОКІВ І НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНЕ ВІДРОДЖЕННЯ КІНЦЯ 1980-Х – ПОЧАТКУ 1990-Х. У 1940-Х РОКАХ УПА БОРОЛАСЯ І ПРОТИ НАЦИСТІВ, І ПРОТИ КОМУНІСТІВ. КОМУНІСТИЧНИЙ РЕЖИМ ЗАТАВРУВАВ ПОВСТАНЦІВ ЯК ПОСІБНИКІВ НАЦИСТІВ І БАГАТО РОКІВ ТАК НАМАГАВСЯ ПОКАЗУВАТИ БАНДЕРІВЦІВ. ВОНИ Й ДОСІ Є ГОЛОВНИМИ АНТИГЕРОЯМИ РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ.

Регіоном, де почала свій бойовий шлях УПА, стала Волинь. Найвищим за посадою в ній був Головний командир. У різні часи Повстанську армію очолювали Дмитро Клячківський (1943), Роман Шухевич (1943–1950), Василь Кук (1950–1954).

Протягом весни 1943 року загони УПА контролювали частину районів генерального округу «Волинь – Поділля». Повстанці завдали втрат німецькій окупаційній владі, звільнили від неї цілі райони (зокрема на Волині та Поліссі), де створили так звані повстанські республіки, найвищою владою в яких оголошували УПА. Загалом упродовж 1942–1944 років Повстанська армія провела понад 2,5 тисячі антинімецьких акцій, під час яких було знищено близько 12,5 тисячі німців та їхніх союзників, понад 2 тисячі було поранено і майже 2,5 тисячі захоплено в полон.

Підрозділи УПА також воювали з червоними партизанами, які під контролем радянських спецслужб мали боротися не тільки з нацистами, а й з українськими націоналістами. Бої та сутички повстанців із ними тривали постійно на тлі боротьби проти німецьких окупантів. Повстансько-партизанське протистояння тривало до

останніх днів нацистської окупації України.

Після вигнання нацистів з України головним ворогом УПА стала комуністична влада. Своєю чергою вона кинула всі сили проти повстанців, а воєнний стан у Західній Україні скасували аж у липні 1946 року. Найбільший бій підрозділів УПА з військами НКВД відбувся біля села Гурби на Волині 21–25 квітня 1944-го. 30 тисяч енкаведистів проти 4 тисяч воїнів УПА – таким був розподіл сил у найбільшій в історії УПА битві. Із застосуванням танків та артилерії радянські внутрішні війська намагалися оточити та знищити з'єднання повстанців. Упівці зуміли вирватися з оточення.

У нових умовах тоталітарного режиму, в червні 1946 року, командування УПА й керівництво Української головної визвольної ради вирішили розпочати процес поступової демобілізації, й до 1949 року відбувся перехід УПА до збройного підпілля.

5 березня 1950 року в селі Білогорща біля Львова загинув генерал-хорунжий УПА, голова генерального секретаріату УГВР та голова проводу ОУН(б) в Україні Роман Шухевич. Тож 1950-го визвольний рух очолив досвідчений конспіратор Василь Кук.

Важко однозначно сказати, коли підпілля припинило діяльність. Очевидно, переломним став 1954 рік, після захоплення в полон Василя Кука. Відтоді боротьба набула характеру неорганізованого спротиву окремих боївків. У 1954–1959 роках повстанці вчинили понад 150 антирадянських акцій і замахів, майже 100 підпалів колгоспних будівель та особистих господарств радянських активістів. Останній бій підрозділу збройного підпілля відбувся біля хутора Лози тодішнього Підгаєцького району Тернопільської області 14 квітня 1960 року.

Загалом через лави УПА пройшло близько 100 тисяч вояків. Особовий склад Української повстанської армії становив майже 30 тисяч осіб. УПА боролася за самостійну соборну державу, в якій кожна нація жила б вільним життям.

За інф. Інституту національної пам'яті

Ковтун Лідія Панасівна
 Уродженка Черкащини. Закінчила Харківський держуніверситет. Тривалий час вчителювала на Донеччині. У 1988 році переїхала до Білої Церкви. Постійно відвідувала засідання «Заспіву». Друкувалася в періодичній пресі, колективних збірниках, у журналі «Малютко» та газеті «Радянська освіта».

СОН ПЕРЕД ЧОРНОБИЛЕМ

Снився сонячний сад,
 І притінена ніжністю фіалок,
 І бузково-черемхова цвітть,
 Що збігала з бугра в переярок.
 Так пахтіла земля!
 Проріст трав стеблостоїв у листя;
 Мов пташки пелехаті, здаля
 Наближались хмаринки барвисті...
 Раптом шерехом крил
 Закружляли сичі вколо мене...
 І почула я вічності скрик:
 Перейди... із Зеленого в Темне!

ЕТЮД

Вбиралося зорями небо
 І місяць, згорнувшись, куняв;
 Калина клечалася цвітом,
 Деркач на покосах зітхав.
 Проміння мантичило води,
 Хмеліли у росах жита,
 А пізні стогнали підводи,
 Неначе старечі літа.

► **Життя**

Кривавий танець сатани на велично-святому...

◆ Вже кілька років не їм хліба (від мучного пливе талія), але люблю його до безпам'яті. Хліб полюбляє мій тато, особливо гречаний багет, мама обожає солодкі грінки, донька – присолену булку з маслом. Удома в морозилці завжди зберігається пів батона, у фотоальбомі – болючі родинні спогади...

◆ Моя баба Фелікса пережила Голодомор одинадцятирічною дитиною, тож запам'ятала, як вдерлися комуністи й забрали зерно, городину, навіть чавун з борщем, який упрівав у печі. Цим не обмежились. Винесли сіялку, віялку, плуги, щоб не було чим садити. Позабирали відра, діжі, сокиру. Миски, казанки, торбинку з квасолею. Мати голосила й зиркала в бік захованої курки. Дядько з комісії швидко це просік, знайшов забиту домашню птицю та жбурнув її собаці, щоб дітям не дісталось. Батько стояв непорушно, наче статуя. Згодом, щоб вижити, ловили та скубли горобців. Діставали зерно з мишачих нір. Пекли маляники. Готували кашу із шпоришу та жолудеві коржики (виварювали плоди дуба до світлої води, сушили, подрібнювали, смажили на сухій пательні). У всіх від голоду спухли ноги. Селом їздила підвода та збирала мертвих. В одній хаті дядько тіг живу жінку, а вона слізю так: «Ти що, не бачиш – я ще жива». Той байдуже: «Не сьогодні-завтра помреш». Тому моя бабуся завжди розпа-

рювала черствий хліб над парою. Цілувала, коли раптом падав додолу. Згадувала, як мати поставила сходити тісто, а вони з сестрою не втрималися й вилізали миску до чистоти. Казала, що «сталін з'їв усіх її братів та сестер». Молилася щовечора, але на фразі «Хліб наш насущний дай нам сьогодні» робила особливий акцент.

◆ Ось чому в переважній більшості людей до хліба шанобливе ставлення, а те, що спостерігаємо сьогодні, нагадує кривавий танець сатани. Ворог воює не тільки з бухгалтерами, вчителями й інженерами, він підло воює зі збіжжям. Із борошном, зерном, паляницями. Із завше велично-святим.

◆ ...Слов'яни споконвік носять у собі ген землероба, адже, незважаючи на війну, сіють та жнивуть. Садять та копають картоплю. Обривають вишні та перетворюють ягоди на густий солодкий джем. Кремлівські варвари, як на мене, народжуються з геном шкідництва, бо все життя руйнують, крадуть, мордують. Зводять ГУЛАГи та концтабори. Здається, навіть бачу ту мерзенну молуку, яку носить у собі кожна вража душа. На ній кострубате: «Відібрати хліб у селянина». Видно, той, хто забирив їжу у тридцять другому, породив собі подібних, і тепер його онуки залюбки мінують хлібні поля, обстрілюють достигле жито та пшеницю не лише при землі, а й на елеваторі. Бо одні руки налаштовані на орання, зрошення, молотьбу, а інші – на знищення та розорення.

◆ Будь-які хрестини відбуваються з калачем, весілля – з короваєм, поминки – з поминальним коливом. Великдень – із паскою, причастя – з проскурою. І саме в цьому наша сила. А ворог, що прийшов на українську землю з ненавистю в серці та зі зброєю в руках, приречений стати тільки перегноєм.

Ірина ГОВОРУХА

✓ Триває набір учнів 8, 9 і 10 класів на гурток журналістики. Заняття один раз на тиждень. Телефон: 068-101-85-21.

ПРОДАЮ

✓ Дві верхні кухонні шафи, колір білий, г/стан;
 ✓ нову импортну пароварку;
 ✓ нові одно- та двоспальні підковдри.
 Ціни договірні.
 Тел.: 099-148-92-98, 096-208-36-48.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний
 Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.

068-155-8-122

Втрачене посвідчення ветерана ЗСУ, серія АА, № 116004, від 30.12.2006 р., видане Білоцерківським міським військовим комісаріатом на ім'я **Трохименко Олександр Леонідович, ВВАЖАТИ НЕДІЙНИМ.**

Закупуємо ВРХ:

-Корови(36-40грн за кг);

-Бики(58-60грн за кг);

-Телиці(52-55грн за кг);

-Кони(25-30грн за кг); -лежачі та доріз.

096-849-72-59, Вадим

Ангели, народжені серед людей

Щодня на полях битви з підступним агресором Україна втрачає найкращих. І це велика трагедія для всієї нашої країни і для нашого міста зокрема.

До Дня захисників і захисниць України у бібліотеці №4 для волонтерів і членів клубів «Серпанок» та «Сузір'я» відбувся вечір пам'яті «Ангели, народжені серед людей».

Гості послухали історії про героїв Білоцерківщини, які загинули, захищаючи рідну Україну, – Ігоря Каплуненка, Олександра Стрільчука, Ігоря Зіничка.

Нікого не залишила байдужим музично-театральна композиція «Лицарі війства небесного» у виконанні учнів Білоцерківської гімназії-початкової школи №6

«Перспектива» під керівництвом вчительки української мови та літератури Ганни Качки. Діти підготували для учасників заходу дві міні-вистави про війну, читали також вірші вчительки української мови й літератури цієї ж школи Тетяни Омельченко, виконали патріотичний танець під супровід мелодій пісень Святослава Вакарчука, співали разом з учасниками заходу пісні «Ой у лузі червона калина» та «Нам потрібне мирне небо».

Катерина ВОЛИНЕЦЬ

Запитайте в душі...

Існує думка, що мистецтво – це щось таке легке і безтурботне, те, що відволікає від справжніх – важких і не таких естетично привабливих – життєвих проблем. Ризикуючи викликати чиєсь невдоволення, наважуся заперечити. І справа не в тому, що часто навіть візуальні образи, створені митцями, змушують, скоріше, замислюватися, а не релаксувати (насправді мистецтво – різне), а в тім, що кожен художній твір (текст, музична п'єса, театральна вистава, картина) – то остаточний результат. Важкої, тривалої, виснажливої праці, правди, натхненної талантом, благословенної Божою іскрою, освяченої якимись особливими порухами душі, якими обдаровані тільки обрані.

◆ Можливо, за цим ми і ходимо до театрів та музеїв – за відчуттям своєї причетності до Великого. За шансом побачити власне життя в інших вимірах, як бачать їх Художники. Тому, коли є можливість зустрітися із творчістю всевітньо відомих митців, як-от цієї осені в Білоцерківському краєзнавчому музеї, варто на таку зустріч іти, навіть якщо ви не вважаєте себе поціновувачем образотворчості.

◆ Третього жовтня тут уперше в Білій Церкві відкрито виставку видатного українського художника, лауреата національної Шевченківської премії, автора понад 7000 живописних полотен, більш як 2500 графічних робіт та

близько 100 скульптур Валерія Франчука, яку він назвав «Барви і буття нескореної України».

◆ Про масштаб поста-ті автора, його картини, вплив на світогляд говорили під час церемонії відкриття виконуюча обов'язки директорки музею Оксана Афанасьєва, начальник управління освіти і науки Юрій Петрик, директорка Білоцерківської школи мистецтв №1 імені Юрія Павленка Леся Крижешевська, яка, до речі, зауважила, що в їхній школі в програмі історії мистецтв вихованці обов'язково вивчають творчість Валерія Франчука.

◆ Були на відкритті виставки й учні відділу образотворчого мистецтва. А отриманий безцінний досвід – майстер-клас від метра, котрий прямо під час відкриття створив картину, на якій зобразив свої враження від першого перебування в Білій Церкві, вони, безпе-

речно, запам'ятають на все життя.

◆ Як повідомляють організатори (музей та голова міськрайонного осередку ВУТ «Просвіта» Костянтин Климчук), полотно буде продане на аукціоні, а отримані кошти спрямують на допомогу 72-й ОМБр ім. Чорних Запорозьців. Таке нинішнє буття рідної України...

◆ «Я творю для того, щоб люди не забували, що в них є душа», – сказав пан Валерій. Коли розглядаєш його картини, починаєш відчувати значення його слів. Старий Київ та замислені пейзажі, сонячні зливи та осінні смутки, руїни частя та сподівання на порятунок – ці мотиви змушують довго стояти біля кожного полотна, бо так хочеться вірити, що обраним дано не просто бачити, а й передбачити... Що цей впізнаваний стиль, цей нестримний мазок, філігранне чуття кольору і тіні, це дійсно високе мистецтво подарує не тільки миттєвості насолоди, а й надію.

Виставка триватиме до 30 листопада.
Валентина ХРАБУСТ

Сайт: snoprik.ua	П'ятниця, 13.10 ніч +11 день +17	Субота, 14.10 ніч +9 день +20	Неділя, 15.10 ніч +14 день +23	Понеділок, 16.10 ніч +10 день +14	Вівторок, 17.10 ніч +7 день +12	Середа, 18.10 ніч +4 день +10	Четвер, 19.10 ніч +5 день +11
--	--	-------------------------------------	--------------------------------------	---	---------------------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------

Мудрий бореться з долею, нерозумний сунує. (Ш. Роставелі)

Засновник:
 ПП «Редакція газети
 "Громадська думка"
 Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
 м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
 E-mail: grom.dumka@ukr.net
 Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
 м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
 Газета виходить щоп'ятниці.
 Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
 UA 04334851000000026003174658
 в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
 БАНК
 Код ЗКПО 13723251
 Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
 від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції, не рецензуються і не повертаються. Думки авторів публікацій у «Громадській думці» не завжди збігаються з точкою зору редакції. За достовірність фактів відповідальність несе автор. За зміст реклами відповідає рекламодавець. Редакція листується з читачами тільки на сторінках газети.